

Sygn. akt I C 52/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lutego 2017 r.

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi I Wydział Cywilny w składzie:

Przewodniczący: SSR Jacek Głowacz

Protokolant: aplikant aplikacji sędziowskiej C. T.

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2017 r. w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej w L.

przeciwko P. F. i G. D.

o zapłatę

1) zasądza solidarnie od P. F. i G. D. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w L. kwotę 8.243, 76 (osiem tysięcy dwieście czterdzieści trzy 76/100) zł:

- z ustawowymi odsetkami za opóźnienie naliczanymi od tej kwoty w stosunku do P. F. od dnia 27 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

- z ustawowymi odsetkami naliczanymi od tej kwoty w stosunku do G. D. od dnia 15 sierpnia 2015 r. do dnia 31 grudnia 2015 r. i ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 stycznia 2016 r. do dnia zapłaty;

2) oddała powództwo w pozostałym zakresie;

3) zasądza solidarnie od P. F. i G. D. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej w L. kwotę 980, 96 (dziewięćset osiemdziesiąt 96/100) zł tytułem zwrotu stosunkowej części kosztów procesu.

Sygn. akt I C 52/16

UZASADNIENIE

W pozwie z dnia 26 listopada 2015 r. powódka (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w L. wniosła o zasądzenie od pozwanych P. F. i G. D. solidarnie kwoty 50.263,66 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 9 lipca 2015 r. do dnia zapłaty tytułem nieuiszczonych należności z dwóch faktur VAT. Wniosła też o zasądzenie od pozwanych solidarnie na rzecz powódki kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych. Uzasadniając swe żądanie powódka podała, że na dochodzoną kwotę składają się dwie nieopłacone faktury za wykonanie dwóch umów w przedmiocie przyłączenia do sieci dystrybucyjnej powódki instalacji odbiorczej strony pozwanej. /pozew- k. 2-7/

W sprzeciwie od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym pozwani wnieśli o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powódki kosztów procesu. Podnieśli, że powódka nie była w stanie dotrzymać ustalonych terminów przyłączenia, przez co pozwani byli zmuszeni do rezygnacji z planów inwestycyjnych. Wskazali, że powódka zobowiązała się do zapłaty pozwanym jednorazowo kwoty stanowiącej sumę ceny sprzedaży działki gruntu oznaczonej nr (...) oraz wynagrodzenia za ustanowienie odpłatnej służebności na działce gruntu oznaczonej nr (...), a pozwani

zobowiązali się do zawarcia umowy sprzedaży ww. działki i ustanowienia służebności w terminie 30 dni od daty wezwania przez powódkę, ale nie później niż na 1 miesiąc przed terminem przyłączenia, co nie nastąpiło. Podnieśli też, że roszczenie powódki jest przedwczesne wobec nie dotrzymania ww. warunków umowy. /nakaz- k. 64; sprzeciw- k. 68-70 w zw. z k. 66 i 87/

Na terminie rozprawy w dniu 10 czerwca 2016 r. pozwany G. D. zakwestionował powództwo również co do wysokości. /protokół- k. 111-115/

Pismem z dnia 16 listopada 2016 r. powódka podniosła, że odpowiedzialność pozwanych wynika z porozumienia z dnia 18 lutego 2015 r. które odnowiło zobowiązanie będące przedmiotem roszczenia realizowanego w postępowaniu przed sądem gospodarczym umorzonym na skutek cofnięcia powództwa przez (...) S.A. w sprawie o sygn. akt XII GC (...). /pismo- k. 149/

W piśmie z dnia 20 grudnia 2016 r. pozwany G. D. zakwestionował twierdzenie pozwanego jakoby doszło do odnowienia zobowiązania pomiędzy stronami. /pismo- k. 153-154/

W dalszym toku postępowania strony nie zmieniły zajętych stanowisk procesowych.

Sąd ustalił:

Pozwani są współwłaścicielami dwóch nieruchomości położonych w Ł. dla których prowadzone są księgi wieczyste o nr (...). /bezsporne/

Pozwani na ww. nieruchomościach planowali realizację dwóch inwestycji budowlanych polegających na budowie domów jednorodzinnych przy ul. (...) i domów wielorodzinnych przy ul. (...). Ponieważ na miejscu nie było infrastruktury zwrócili się do powódki o ustalenie warunków przyłączenia do sieci elektroenergetycznej. /bezsporne; zeznania pozwanego G. D.- k. 112-114/

W dniu 26 lipca 2011 r. pozwani złożyli w powodowej spółce wnioski o określenie warunków przyłączenia do sieci dystrybucyjnej niskiego napięcia. Wniosek został złożony ponownie w dniu 15 marca 2012 r. i dotyczył budynków mieszkalnych położonych przy ul. (...) w Ł. na działce nr (...). /wniosek- k. 17, k. 19/

W dniu 7 września 2011 r. powódka ustaliła warunki przyłączenia dla 21 budynków mieszkalnych położonych w Ł. przy ul. (...). Moc przyłączeniową określono na 252 kW (21 x 12 kW). Zgodnie z warunkami konieczne będzie m.in. wybudowanie stacji transformatorowej na działce (...) przy granicy z działką (...), a dla jej zasilenia należy wyprowadzić kabel SN z projektowanej ww. stacji zlokalizowanej przy ul. (...). /warunki przyłączenia- k. 27-29/

Wstępna kalkulacja opłaty za przyłączenie dla ww. 21 obiektów mieszkalnych położonych przy ul. (...) została określona na kwotę 35.186,76 zł netto. /kalkulacja- k. 30/

W dniu 29 września 2011 r. pozwani zawarli z powódką umowę nr (...) o przyłączenie do sieci dystrybucyjnej, której przedmiotem było przyłączenie do sieci dystrybucyjnej powódki instalacji odbiorczej pozwanych zgodnie z warunkami przyłączenia z dnia 7 września 2011 r. Termin przyłączenia został określony na dzień 30 września 2013 r. Stosownie do § 2 umowy powódka zobowiązała się m.in. do realizacji przyłączenia, wystawienia faktury opłaty za przyłączenie po protokólnym odbiorze robót, zakupu gruntu pod stację transformatorową wewnętrzną. W § 3 pozwani zobowiązali się m.in. do udostępnienia nieruchomości powódce oraz zapewnienia jej dostępu do urządzeń stanowiących jej własność, sprzedaży gruntu pod stację transformatorową wraz ze służebnością dojazdu do stacji nie później niż na 6 miesięcy przed terminem przyłączenia. W umowie wskazano, że szacowana opłata za przyłączenie wyniesie 35.186,76 zł netto, a jej ostateczne wyliczenie nastąpi po wykonaniu robót. Pozwani zobowiązali się do zapłaty za wykonane prace w terminie 14 dni od wystawienia faktury (§ 4). /umowa- k. 34-35v/

W dniu 18 lutego 2015 r. strony zawarły aneks nr (...) do ww. umowy nr (...) zmieniający termin przyłączenia na dzień 30 czerwca 2015 r. oraz zmieniający § 3 w ten sposób, że sprzedaż gruntu pod stację transformatorową wraz ze służebnością dojazdu nastąpi nie później niż 1 miesiąc przed terminem przyłączenia. /aneks nr (...) - k. 40/

W dniu 11 kwietnia 2012 r. powódka wydała warunki przyłączenia dla 2 budynków mieszkalnych położonych w Ł. przy ul. (...) na działce nr (...). Moc przyłączeniowa została określona na 238 kW dla dwóch budynków po 119 kW. W ww. warunkach wskazano m.in., że na działce nr (...) konieczne będzie wybudowanie stacji transformatorowej, wyprowadzenie z niej linii kablowej na słup linii napowietrznej, szczegóły dotyczące lokalizacji urządzeń miały zostać uzgodnione z (...) S.A. Oddział w Ł.. /warunki przyłączenia- k. 20-22/

Wstępna kalkulacja opłaty za przyłączenie dla ww. 2 budynków mieszkalnych położonych przy ul. (...) została określona na kwotę 34.162,52 zł netto. /kalkulacja- k. 36/

W dniu 13 lipca 2012 r. pozwani zawarli z powódką umowę nr (...), której przedmiotem było przyłączenie do sieci dystrybucyjnej powódki instalacji odbiorczej pozwanych zgodnie z warunkami przyłączenia z dnia 11 kwietnia 2012 r. Termin przyłączenia został określony na dzień 30 kwietnia 2014 r. Stosownie do § 2 umowy powódka zobowiązała się m.in. do realizacji przyłączenia, wystawienia faktury opłaty za przyłączenie po protokolarnym odbiorze robót oraz zakupu gruntu pod stację transformatorową wewnątrzową. W § 3 pozwani zobowiązali się m.in. do udostępnienia nieruchomości powódce oraz zapewnienia jej dostępu do urządzeń stanowiących jej własność, sprzedaży gruntu pod stację transformatorową wraz ze służebnością dojazdu do stacji nie później niż na 6 miesięcy przed terminem przyłączenia. W umowie wskazano, że szacowana opłata za przyłączenie wyniesie 34.162,52 zł netto, a jej ostateczne wyliczenie nastąpi po wykonaniu robót. Pozwani zobowiązali się do zapłaty za wykonane prace w terminie 14 dni od wystawienia faktury (§ 4). /umowa- k. 38-39v/

W dniu 18 lutego 2015 r. strony zawarły aneks nr (...) do ww. umowy nr (...) zmieniający termin przyłączenia na dzień 30 czerwca 2015 r. oraz zmieniający § 3 w ten sposób, że sprzedaż gruntu pod stację transformatorową wraz ze służebnością dojazdu nastąpi nie później niż 1 miesiąc przed terminem przyłączenia. /aneks nr (...) - k. 46/

Aneks nr (...) do umowy z dnia 13 lipca 2012 r. oraz aneks nr (...) do umowy z dnia 29 września 2011 r. zostały zawarte przez strony w oparciu o pisemne porozumienie z dnia 18 lutego 2015 r. Na mocy § 2 porozumienia pozwani wyrazili zgodę aby powódka wykonała na ich nieruchomościach budowę infrastruktury elektroenergetycznej. W § 3 pozwani oświadczyli, że sprzedadzą powódce na potrzeby posadowienia stacji transformatorowej działkę nr (...) za cenę określoną w operacie szacunkowym sporządzonym na koszt powódki oraz w terminie 30 dni od wezwania przez powódkę. Zobowiązali się też do tego, że na nieruchomości, której dotyczy umowa z dnia 29 września 2011 r. ustanowią na rzecz powódki odpłatną służebność przesyłu, a także na obu nieruchomościach, których dotyczą zawarte przez strony umowy ustanowią nieodpłatną służebność przesyłu. W § 3 ust. 6 porozumienia wskazano, że w razie dotrzymania przez pozwanych terminu sprzedaży, rozliczenie wierzytelności wynikających ze sprzedaży działki oraz ustanowienia służebności przesyłu, a także z opłaty przyłączeniowej nastąpi poprzez potrącenie wzajemnych i wymagalnych wierzytelności z dopłatą różnicy przez stronę której zobowiązanie będzie wyższe. /porozumienie- k. 71-74/

Z uwagi na to, że pozwani zbyli 12 spośród 21 działek w dniu 29 maja 2015 r. strony zawarły aneks nr (...) do ww. umowy nr (...) zmieniający uzgodnioną moc przyłączeniową na 48 kW (4x12 kW). W § 3 zmieniono także szacunkową wysokość opłaty za przyłączenie na kwotę 6.702,24 zł. /aneks nr (...) - k. 43-44, kalkulacja- k. 45, pismo pozwanych- k. 41, pismo powódki- k. 42/

Powódka zrealizowała budowę urządzeń niezbędnych do wykonania przyłączenia do sieci, a także wybudowała dwie stacje transformatorowe, o czym poinformowała pozwanych m.in. w pismach z dnia 25 i 26 sierpnia 2015 r. /pisma powódki- k. 47, k. 48, zeznania świadka H. C.- k. 92/

Strony nie zawarły umowy w przedmiocie ustanowienia służebności przesyłowych. /zeznania świadka D. Z.- k. 93, zeznania powoda G. D.- k. 112-114/

Inwestycje pozwanych ostatecznie nie doszły do skutku, a pozwani nie korzystają obecnie z wybudowanych przez powódkę stacji transformatorowych. /zeznania powoda G. D.- k. 112-114/

W dniu 11 lutego 2014 roku powódka wystawiła pozwanym fakturę nr (...) na kwotę 34.162,52 zł netto (42.019,90 zł brutto). /faktura- k. 31, k. 35 zał. akt XII GC 1559/14/

W dniu 11 lipca 2014 r. powódka wniosła do Sądu Rejonowego dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi XII Wydziału Gospodarczego przeciwko pozwanym pozew o zapłatę kwoty 42.019,90 zł za przyłączenie do sieci energetycznej 2 budynków położonych przy ul. (...) w Ł. w oparciu o ww. umowę nr (...) oraz na podstawie faktury opiewającej na kwotę 34.162,52 zł netto (42.019,90 zł brutto). Postępowanie toczyło się w sprawie o sygn. akt XII GC (...). /pозew- k. 5-6 zał. akt XII GC (...)

W dniu 17 lutego 2015 r. powódka wystawiła pozwanym fakturę korygującą, w której zmieniono wartość sprzedaży przyłączenia z kwoty 34.162,52 zł netto (42.019,90 zł brutto) na kwotę 0 zł. /faktura- k. 120/

W dniu 24 czerwca 2015 r. powódka wystawiła dwie faktury VAT. Fakturę nr (...) na kwotę 6.702,24 zł netto tj, kwotę 8.243,76 zł brutto oraz fakturę nr (...) na kwotę 34.162,52 zł netto tj. kwotę 42.019,90 zł brutto. /faktury- k. 49, k. 50/

W dniu 29 lipca 2015 r. powódka wystawiła pozwanym wezwanie do zapłaty za ww. faktury. Wezwanie zostało doręczone pozwanemu G. D. w dniu 31 lipca 2015 r. /wezwanie- k. 51, potwierdzenie odbioru- k. 52/

W piśmie z dnia 16 października 2015 r. powódka w ww. sprawie o sygn. akt XII GC (...) cofnęła pozew wraz ze zrzeczeniem się roszczenia, wskazując w piśmie, że należność została pozwanym umorzona. Na skutek cofnięcia powództwa postępowanie zostało umorzone. /pismo- k. 131 zał. akt XII GC (...), postanowienie- zał. akt XII GC (...)/

Sąd pominął jako nieprzydatne dla rozstrzygnięcia zeznania świadka E. F.. Świadek nie miała wiedzy co do okoliczności istotnych dla sprawy, nie wiedziała, czy przyłączenie do sieci jest aktywne oraz czy pomiędzy fakturami a umowami były rozbieżności. Podobnie Sąd pominął dokumenty z akt sprawy I Ns 447/16 toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z wniosku powódki o ustanowienie służebności przesyłu. Postępowanie to pozostaje bez wpływu na roszczenia strony powodowej w niniejszej sprawie, w aktach sprawy o ustanowienie służebności przesyłu nie ma dokumentów które mogłyby mieć jakikolwiek wpływ na treść rozstrzygnięcia. Żadna ze stron nie wносиła przy tym o przeprowadzenie dowodu z konkretnych dokumentów zawartych w tej sprawie.

Sąd zważył:

Powództwo okazało się uzasadnione jedynie częściowo.

Podstawą roszczenia strony powodowej były postanowienia dwóch umów o przyłączenie do sieci dystrybucyjnej wraz ze zmieniającymi je aneksami, art. 471 k.c. regulujący zasady odpowiedzialności kontraktowej w prawie cywilnym, a także art. 7 ust. 1-2 i 8 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. Prawo energetyczne (t.j. Dz. U. z 2012 r., poz. 1059 i z 2017 r., poz. 220), dotyczące problematyki opłat ponoszonych w związku z przyłączeniem do sieci na podstawie umowy zawartej z gestorem energii (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Białymstoku z dnia 27 marca 2015 r., I ACa 982/14, L.).

W zakresie roszczenia o zapłatę opłaty przyłączeniowej wynikającej z treści umowy nr (...) z dnia 13 lipca 2012 r. brak było podstaw do uwzględnienia powództwa w jakiegokolwiek części. Przedmiotowa umowa stanowiła podstawę roszczenia co do którego toczyło się już postępowanie o zapłatę 42.019,90 zł, będącej opłatą przyłączeniową wraz z podatkiem VAT za wykonanie przyłączenia. Sprawa toczyła się pomiędzy tymi samymi stronami w XII Wydziale Gospodarczym tutejszego sądu pod sygn. akt XII GC (...) i zakończyła się umorzeniem postępowania na skutek cofnięcia przez powódkę pozwu wraz ze zrzeczeniem się roszczenia. W tym miejscu wskazać należy, że cofnięcie pozwu wraz ze zrzeczeniem się roszczenia wywołuje ten skutek, że strona powodowa rezygnuje z zbadania zasadności

roszczenia w tym samym stanie faktycznym i wobec tego samego pozwanego. W razie ponownego wytoczenia powództwo o to samo roszczenie i przeciwko temu samemu dłużnikowi (pозwanemu), sąd powinien wydać wyrok oddalający powództwo, jeżeli dłużnik powoła się na wcześniejsze cofnięcie pozwu i zrzeczenie się roszczenia przez powoda w poprzednim procesie (por. m.in. wyr. SN z dnia 26 września 2012 r., II CSK 3/12, LEX nr 1224679; wyr. SN z dnia 13 lutego 2004 r., II CK 442/02, LEX nr 424439; post. SN z dnia 24 lutego 2016 r., I CSK 81/15, LEX nr 2015120; wyr. SN z dnia 11 lutego 2011 r. I CSK 252/10, LEX nr 821255).

W powołanej wyżej sprawie XII GC 1559/14 powódka występowała przeciwko pozwanym o zapłatę kwoty 42.019,90 zł w oparciu o tę samą umowę przyłączeniową i w związku z budową tej samej instalacji. W tym kontekście nie ma znaczenia to, że powódka wystawiła nową fakturę VAT. Faktura bowiem stanowi jedynie formę rachunku będącego niejako potwierdzeniem wykonania określonej usługi czy też sprzedaży określonego towaru. Nie jest natomiast sama w sobie źródłem zobowiązania, które wynika z umowy jaka zostaje zawarta pomiędzy stronami. Tym samym stwierdzić należy, że ponowne wystawienie faktury (faktura wcześniejsza została skorygowana do kwoty o zł) nie stanowi zmiany stanu faktycznego, który powodowałby, iż roszczenie powódki ponownie może zyskać ochronę prawną, której strona powodowa zrzekła się uprzednio poprzez zrzeczenie się roszczenia z przedmiotowej umowy w postępowaniu przed sądem.

Sąd nie podzielił też stanowiska strony powodowej jakoby zawarcie pomiędzy stronami porozumienia z dnia 18 lutego 2015 r., stanowiło nowację długu, wynikającego z umowy nr (...). Instytucja odnowienia została uregulowana w art. 507 § 1 k.c., który stanowi, że jeżeli w celu umorzenia zobowiązania dłużnik zobowiązuje się za zgodą wierzyciela spełnić inne świadczenie albo nawet to samo świadczenie, lecz z innej podstawy prawnej, zobowiązanie dotychczasowe wygasa. Przedmiotowe porozumienie nie zawiera w swojej treści żadnego postanowienia, które stanowiłoby o tym, że na jego podstawie pozwani zobowiązują się do zapłaty kwoty dochodzonej pozwem w celu umorzenia ich zobowiązania wynikającego z umowy nr (...). W szczególności postanowieniem takim nie jest § 5 ust. 5 porozumienia, który jedynie przytacza treść § 4 przedmiotowej umowy nie zawiera jednak żadnego oświadczenia pozwanych o tym, że zobowiązują się na mocy porozumienia do wykonania świadczenia wynikającego z ww. § 4.

Wobec tego, że z treści przedmiotowego porozumienia nie wynika, aby było ono zawierane w celu odnowienia zobowiązania wynikającego z ww. umowy, strona powodowa podnosząc, że doszło do nowacji winna wykazać, że do odnowienia doszło w sposób dorozumiany (konkludentny). W ocenie Sądu powódka nie zdołała wykazać aby do tak rozumianej nowacji doszło. Nie zaoferowała na tę okoliczność żadnego materiału dowodowego. Z zeznań pozwanych nie wynika natomiast, aby zawierając porozumienie działali w celu umorzenia długu z umowy przyłączeniowej. Mając na uwadze treść art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. wskazać należy, że wykazanie zaistnienia nowacji obciążało powódkę reprezentowaną przez profesjonalnego pełnomocnika.

Na marginesie wypada zauważyć, że powódka w pozwie nie powoływała się na nowację i jako podstawę faktyczną swojego roszczenia od początku wskazywała, że w zakresie kwoty 34.162,52 zł (42.019,90 zł brutto) wynika ono z umowy nr (...) (z faktury wystawionej na mocy tej umowy). Samo porozumienie zostało natomiast złożone do akt sprawy przez pozwanych. W tym stanie rzeczy powódka reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika, stwierdzając w piśmie przygotowawczym z dnia 16 listopada 2016 r. (na późniejszym etapie procedowania), że podstawą jej roszczeń jest ww. porozumienie, a nie umowa nr (...), powinna była dokonać formalnej zmiany podstawy faktycznej powództwa w piśmie procesowym odpowiadającym warunkom formalnym pozwu (art. 193 § 3 k.p.c.). Należy bowiem zauważyć, że roszczenie oparte na odnowieniu nie może być uznane za tożsame z roszczeniem, co do którego odnowienie miałoby nastąpić. Istotą odnowienia jest właśnie kreacja nowego zobowiązania. Treść pisma zawierającego zmianę powództwa nie powinna budzić żadnych wątpliwości, zaś oświadczenie w tym przedmiocie powinno wynikać wprost ze złożonego pisma procesowego. Tymczasem pismo procesowe powódki z dnia 16 listopada 2016 r. nie zawiera oświadczenia procesowego o zmianie dochodzonego roszczenia. Brak dokonania powołanej czynności procesowej uniemożliwia uwzględnienie powództwa co do roszczenia w zakresie w jakim powódka powołuje się na nowację, nawet zakładając, że faktycznie miała ona miejsce.

Jeżeli chodzi o roszczenie powódki wynikające z umowy nr (...) z dnia 29 września 2011 r. (wraz z aneksami) to okazało się ono zasadne w całości co do świadczenia głównego i częściowo w zakresie odsetek.

W toku procesu ustalono, że strony zawarły ww. umowę, a na jej podstawie pozwani powinni byli uiścić opłatę za przyłączenie w kwocie 6.702,24 zł netto (8.243,76 zł brutto) co wynika z aneksu nr (...) do przedmiotowej umowy. Faktura wystawiona przez powódkę co do ww. kwoty była w tym zakresie prawidłowa. Bez znaczenia jest przy tym to, że zgodnie z przedmiotową umową i porozumieniem z dnia 18 lutego 2015 r. powódka zobowiązała się do zakupu od pozwanych jednej z działek oraz do zapłaty wynagrodzenia za ustanowienie służebności przesyłu. Wbrew twierdzeniom pozwanych wymienione świadczenia powódki nie mają charakteru wzajemnego względem świadczenia pozwanych.

W przypadku zobowiązań wynikających z umów wzajemnych spełnienie świadczenia przez jedną ze stron jest odpowiednikiem świadczenia drugiej strony (art. 487 § 2 k.c.). Konstrukcja umowy przyłączeniowej, jak i ww. porozumienia prowadzi do wniosku, że pomiędzy stronami doszło do wykreowania dwóch autonomicznych świadczeń. Po pierwsze, powódka została zobowiązana do wykonania przyłączenia w zamian za co pozwani zobowiązali się do uiszczenia opłaty. Po drugie, pozwani zobowiązali się do sprzedaży działki nr (...) (przeniesienia jej własności) na rzecz powódki oraz do ustanowienia na jej rzecz służebności przesyłowych, pozwana natomiast w zamian za powyższe zobowiązała się do zapłaty ceny za ww. działkę oraz do zapłaty wynagrodzenia za służebność. O braku wzajemności pomiędzy świadczeniem polegającym na zapłacie opłaty za przyłączenie, a świadczeniem polegającym na zapłacie ww. wynagrodzenia i ceny za działkę i służebność, oraz o tym, że świadczenia są niezależne względem siebie (choćby wynikały z jednej umowy) świadczy również fakt, że strony w przedmiotowym porozumieniu przewidziały możliwość potrącenia wierzytelności wynikających ze zobowiązań będących podstawami tych świadczeń. W przypadku świadczeń z umów wzajemnych instytucja potrącenia nie może mieć natomiast zastosowania, gdyż dotyczy dwóch odrębnych, ale jednorodzących wierzytelności. Istotą umów wzajemnych jest natomiast to, że jedno świadczenie ma stanowić odpowiednik drugiego, a zatem intencją stron jest uzyskanie danego świadczenia w całości bez wzajemnego potrącenia ze świadczeniem drugostronnym.

Na gruncie powyższego stwierdzić należy, że zarzut niewykonania przez powódkę przyjętych przez siebie zobowiązań umownych nie może w niniejszej sprawie prowadzić do oddalenia powództwa. Są to bowiem zobowiązania niezależne od zobowiązań pozwanych, mogą być wykonane osobno, a strony w żadnym postanowieniu umownym nie uzależniły, aby zapłata za przyłączenie była w jakimkolwiek stopniu zależna od wcześniejszej sprzedaży działki i ustanowienia służebności przesyłu. W konsekwencji wobec wykonania przyłącza przez powódkę pozwani winni byli uiścić jej umówioną opłatę tj. kwotę 8.243,76 zł brutto.

Solidarność zobowiązania pozwanych wynika z art. 370 k.c. pozwani bowiem zawierając umowę o przyłączenie do sieci zaciągnęli zobowiązanie dotyczące ich wspólnego mienia, jakim jest nieruchomości na której powódka wykonywała przyłączenie.

W zakresie żądanych odsetek Sąd z urzędu uwzględnił obowiązującą w dacie zamknięcia rozprawy zmianę stanu prawnego w zakresie prawa materialnego wynikającą z art. 2 w zw. z art. 56 ustawy z dnia 9 października 2015 r. o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 1830), która nadała art. 481 § 2 k.c. od dnia 1 stycznia 2016 r. następujące brzmienie: „Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże, gdy wierzytelność jest oprocentowana według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy”. Przepis ten określa zatem nową kategorię odsetek ustawowych za opóźnienie naliczanych według innej stopy niż inne odsetki ustawowe (art. 359 § 2 k.c.). Zgodnie z art. 56 ustawy nowelizującej, do odsetek należnych za okres kończący się przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe. Z tej przyczyny rozstrzygnięcie o odsetkach ustawowych (w tej sprawie służących wynagrodzeniu opóźnienia dłużnika) wymagało rozróżnienia okresów naliczania odsetek według innych stóp przed i po dniu 1 stycznia 2016 r.

Ustalając termin początkowy odsetek należało wziąć pod uwagę art. 455 k.c. stanowiący, że jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. W zawartej umowie o przyłączenie strony uzgodniły, że zapłata nastąpi w terminie 14 dni od daty wystawienia przez powódkę faktury. Sąd stoi jednak na stanowisku, że tak zakreślony termin nie mógł rozpocząć swojego biegu do momentu powiadomienia pozwanych o tym, iż powódka wystawiła fakturę. Dopiero bowiem od chwili poinformowania ich o tym fakcie można mówić o skutecznym jej wystawieniu. Z załączonych przez powódkę dokumentów nie sposób wywieść kiedy powódka o tym fakcie poinformowała pozwanych, a najwcześniejszy termin kiedy mogli dowiedzieć się o wystawieniu faktury wynika z wezwania ich do zapłaty. Z tym jednak zastrzeżeniem, że złożone przez powódkę wezwanie do zapłaty zostało doręczone jedynie G. D., co miało miejsce w dniu 31 lipca 2015 r. (k. 51-52). Zatem wobec ww. pozwanego termin do zapłaty upłynął z dniem 14 sierpnia 2015 r. tj. pozostawał on w opóźnieniu od dnia 15 sierpnia 2015 r. i od tego dnia powódce należały się od wymienionego odsetki. Jeśli chodzi o pozwanego P. F. to wobec braku jakichkolwiek informacji o tym kiedy powódka poinformowała go o wystawieniu faktury, termin do zapłaty zaczął biec z dniem nadania przez pozwanych sprzeciwu od nakazu zapłaty tj. od dnia 12 stycznia 2016 r. Jest to bowiem najwcześniejszy pewny termin, w którym pozwany wiedział o przedmiotowej fakturze (doręczenie pozwu pozwanemu nastąpiło po wniesieniu przez niego sprzeciwu). W konsekwencji 14-dniowy termin upłynął mu z dniem 26 stycznia 2016 r. i od dnia 27 stycznia 2016 r. pozwany pozostaje w opóźnieniu w spełnieniu świadczenia.

Mając powyższe na uwadze sąd orzekł jak w pkt 1 i 2 sentencji.

O kosztach procesu Sąd orzekł w oparciu o zasadę stosunkowego ich rozdzielenia wyrażoną w art. 100 k.p.c. Ponieważ powódka żądała od pozwanych kwoty 50.263,66 zł a sąd zasądził na jej rzecz kwotę 8.243,78 zł to stwierdzić należy, że powódka wygrała proces w 16%, w takim więc zakresie jego koszty powinny zostać poniesione przez pozwanych. Powódka poniosła koszty w łącznej kwocie 6.131 zł na co złożyły się: 2.514 zł opłaty od pozwu, 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa oraz 3.600 zł z tytułu minimalnej stawki wynagrodzenia profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata, obliczonej w oparciu o § 6 pkt 6 rozporządzenia MS z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.) obowiązującego na datę wytoczenia powództwa w niniejszej sprawie. Ponieważ pozwani nie ponieśli żadnych kosztów procesu i przegrali go w 16% to winni z tego tytułu zwrócić powódce kwotę 980,96 zł. Solidarny obowiązek zwrotu wynika z art. 105 § 2 k.p.c.

Wobec powyższego orzeczono jak w pkt 3 sentencji.